

232. Felséges Isten, mennybéli Teremtőnk

Vad Péter Zsigmond

1. Fel - sé - ges Is - ten, menny - bé - li Te - rem - tőnk, A Krisz - tus ál - tal jó - a - ka - ró U - runk,
2. Ki - nek jó ked - ve mi - re -ánk á - ra - dott, A Fi - ú ál - tal meg - nyi - lat - koz - ta - tott,
3. Ger - jeszd fel a - zért a te Szent - lel - ked - del, A mi szí - vün - ket táp - lál - jad i - géd - del,

5

Lel - ki és tes - ti go - nosz - tól vé - del - münk És ol - tal - ma - zónk.
Kit most mi - né - künk i - ga - zán hir - det - nek Ó i - gé - je - ből.
Hogy dí - csó - sé - ged ma - gasz - tal - juk hí - ven Min - den i - dő - ben.

4. Vedd el mirőlunk a mi bűneinket, Ostorcsapással ne fenyíts meg minket,
Ne tekintsd, kérünk, nagy bűnös voltunkat, Álnokságunkat.

5. Tudjuk, mindnyájan mi kicsinységünkben Bűnben fogantunk anyánknak méhében,
Ádámként élünk e keserves völgyben, Emberi testben.

6. Ha megtekinted a mi bűneinket, Álnokságunkért büntetsz meg bennünket,
Ki viselné el haragodnak súlyát, Iszonyú voltát?

7. Ám te igaz vagy, Ábrahámnak Ura, Keresztyéneknek kegyelmes oltalma,
Ne büntess minket azért haragodban, Igazságodban.

8. Hála tenéked, kegyes Atya Isten, Dicséret néked, áldott Fiú Isten,
Tisztesség néked, Szentlélek Úr Isten, Minden időben.